

פרשת האילנו-שובה תשפ"ז

כי שם ה' אקרא ה'בו

גִּדְלָל לְאֵלֶיךָ (לכ, ו)

כי שם ה' אקרא - כאשר אספר לכם גבורות שעשה לכם הקב"ה והטובות שגמל לכם וגם שהוא צדיק במה שיעשה לכם, גם אתם ה'בו גודל לאלוקינו' - ה'יו מודים על האמת (רשב"ם עה"ת)

שירת האזינו מהווה תמרור ואבן-דרך לכלל ישראל לאורך כל הדורות. אם נתבונן נראה שמשה רבנו מיד בתחילת השירה מדגיש את החובה להודות לה' על הטובות ועל כל מה שהוא עושה לאדם - כי צדיק וישר הוא. הטעם לכך הוא, היות וההודאה לה' וההכרה בכך שהכל לטובה הם הרגש הבסיסי שעליו מושתת הקשר של כל יהודי עם הקב"ה.

* * *

בולטימור שבארצות הברית, שעת ערב מוקדמת בשכונת הווילות המקומית. וילות אמרנו, אך נכון יותר לומר 'שכונת הטיירות'. כי באותה שכונה, כל וילה טירה, כל בית ארמון... ובאחד היפים שבהם, התגורר משה - מוריס. מוריס היה אדם עשיר מאוד, מעשירי בולטימור. הוא חי בטירה מפוארת, לא חסר לו דבר, מלבד דבר אחד, משמעותי וכאוב מאוד, שהעבי על אושרו: העובדה שחלפו שנים רבות מעת נישואיו, ועדיין ביתו ריק... הבית הענק שומם, משרתים הילכו בו, מחפשים מה לנקות ולסדר בבית בו אין ילדים... באותו ערב, נקש בדלת ביתו יהודי מא"י הפועל לעזרת אחיו שבמצוקה. כמפעם לפעם הגיע להתרים את מוריס למען אחיו, וגם בפעם הזו ציפה לקבל מתת יד נדיבה, ולהמשיך מיד לכתובת הבאה. אלא שהפעם, הגיע בדיוק ברגע בו כאבו של מוריס עלה על גדותיו וגרם לו להתפרץ בבכי תמרורים, תוך שהוא מספר על שנות ההמתנה הארוכות והמייסרות החולפות עליו ועל רעייתו בבדידות כה קשה, כשקול הבכי הנכסף טרם נשמע בין כותלי הבית... כאבו של מוריס נגע ללבו של היהודי שלפניו, והוא השיב לו כדברים הבאים: "אומר לך את האמת. אני יכול רק להשתתף עמך בכאבך, להיאנח עמך, וגם להתפלל עליך. מי אני שיאמר לך במה כדאי להתחזק, או יגלה את אוזןך על דבר סגולה שלא ידעת ממנה. ובכל זאת, עצתי אליך היא להתחזק מעתה ואילך לומר תודה לה' על הנסיון הזה, פשוט להודות להשם במילים פשוטות וברורות על שלא זכית בילדים, להגיד לו תודה!". אותו יהודי שתק לרגע, והמשיך: "ראה, הלא אנו יודעים ומאמינים שהשם לא עושה רע לבניו. אם הוא נתן לך את הקושי הזה - בהכרח שזה טוב עבורך, ולכן כדאי לך להודות לו על הטוב הזה - למרות שאינך מבין מה טוב בו. ואז תרוויח בכפליים: בראשונה, יתכן שמטרת הנסיון שלך היא בדיוק זו - לגרום לך לשאת עיניים מודות למעלה, וכשתעשה כך תיוושע. ובשנית, גם אם חלילה לא תיוושע, ייקל עליך לעבור את הקושי הזה, מתוך הבנה שזה טוב עבורך!".

היהודי סיים את דבריו, ונפרד ממוריס בברכה חמה. מוריס מיהר לקרוא לרעייתו, ויחד הם התאמנו לומר תודה על משהו שעד לפני רגע היה הרע בחייהם, ועכשיו הם צריכים גם להאמין שהוא טוב וגם להודות על כך. בתחילה זה לא היה קל, אך עם הזמן קנתה ההודאה שבייתה בליבם, והם חשו קרבת אלוקים גדילה והולכת, תחושה של חיבור אמיתי עם אבא שבשמים. רגשות התודה שכבשו אותם, היו להם למשיבי נפש ומחזקי רוח, והעצימו את יכולתם להתמודד עם הנסיון. אך לא זו בלבד, חלפה תקופה לא ארוכה, וסוף סוף התבשרו מוריס ורעייתו כי נושעו, ולתקופת השנה חבקו תינוק קטן וחמוד, תינוק של הודאה נרגשת עוד מלפני שנזר בכלל... את ההתרגשות והשמחה שפרצה גבולות אי אפשר כלל לתאר. מוריס ורעייתו התהלכו כשיכורים משמחה, ושפתותיהם ממשיות - כמובן - להודות! ואת דרך ההודאה, לא זנח מוריס גם לאחר שנושע. הוא התרגל לסגנון החיים הזה, לצורת הדיבור הזו. אינספור פעמים ביום נשא עיניים השמימה ואמר תודה לאבא, על מה שהצליח, וגם על מה שלא הצליח. על דברים שהלכו בקלות, ועל קשיים עימם התמודד. הוא כבר התרגל והסתגל, ואת המנגינה הזו אי אפשר להפסיק - פשוט לומר תודה!

והיה היום, ולפני מוריס נקלעה עיסקה ריווחית במיוחד, המצריכה תשלום של מיליון דולר במזומן - עוד באותו היום. אך מה יעשה מוריס וכבר אמש השקיע את כל הונו הנזיל בעיסקה אחרת, ומנין עזרו להשיג כאן ועכשיו עוד מיליון דולר במזומן? הוא בודק ומחפש בחשבונות הבנקים והחברות השונות שבבעלותו - ובכולם מעלה חרס. כל כספו מושקע באפיקים ארוכי טווח, אין לו מהיכן לקחת מיליון דולר, שהוא כה זקוק להם עכשיו! כמו מאליהן, נישאות

עיניו בתודה למעלה, אל בורא עולם. "תודה אבא על הקושי הזה, אני בטוח שזה טוב עבורי, תודה!" - עיניו נישאות, פיו ממלמל, לבו נרגש. הוא כבר התרגל לעשות כך, ועדיין, בכל פעם שהוא מודה - לבו מתמלא התרגשות וגילה, גם הפעם. ובדיוק אז - חוט מחשבתו נקטע בצלצול טלפון מחבר טוב... "בקצרה, כן?" - עונה מוריס בקוצר רוח. "הכי קצר בעולם" - משיב החבר ויורה מיד: "יש לי מיליון דולר בחשבון, שאני צריך להיפטר מהם למשך חודשיים. אני יכול להעבירם אליך לחודשיים?" - שואל החבר, ומוריס חש כאילו התקשרו אליו מהלוטו... דקות בודדות עברו, העברת זה"ב בוצעה, מיליון דולר שכנו לבטח בחשבון של מוריס - שהעביר אותם מיד לביצוע העיסקה הדרושה. עברה פחות משעה עד שמוריס שב ונשא עיניו לה', מודה מעומק לבו על הנס שהתחולל גם הפעם כשההודאה פתחה לו את השערים והביאה לו מיליון דולר טבין ותקילין, בדיוק ברגע הנכון...

סיפור זה, אותו סיפר מוריס בעצמו לרב בית הכנסת בבולטימור - הרב פוקס שליט"א, וממנו הגיע הסיפור אל הגה"צ רבי **אלימלך בידרמן** שליט"א, פותח בפנינו צוהר לעוצמתה של ההודאה, לכוחה העצום לפתוח שערי חסד ורחמים בשמים. כי כשיהודי מודה לה' מכל הלב, גם על הקושי, גם על הצרה ועל ההתמודדות, גם על מה שחסר לו בחיים - הוא יוצר חיבור וקשר איכותי עם בוראו, והקשר הזה פותח את השערים להעניק לו ולמשפחתו אוצרות שפע וטובה. הבה נאמץ את המסר הזה ונטמיע בליבנו שההודאה לה' אינה רק כתוצאה מתנאים טובים ומשפירים, אלא ההיפך - נישאת היא במלוא עוצמתה ויפעתה גם בתנאים הפחות טובים. וככל שנקרב אל ליבנו את מתנת ההודאה ונעצים אותה בליבנו - כך נזכה שהיא תפתח בפנינו שערי שמים לשפע ישועות, עליהן נשוב ונודה מכל הלב!.

* * *

הסיפור הבא על כוחה של ההודאה הוא סיפור אישי, פנימי, מרגש במיוחד. הוא הגיע אלי מדיד אהוב. אותו ידיד ידע כבר מנעוריו כי ניחן בכישרון ייחודי למצוא מסילות לליבם של נערים וילדים המתקשים לימודית וחברתית. כבר כשהיה בחור נשלח לכמה משימות כאלה - אותן צלח בהצלחה כבירה, ומשהוטל עליו עול הפרנסה - רצה להצליח להפוך את הכישרון למקצוע מכניס, ולהתפרנס ממשרת הוראה מכובדת. אך רצונות לחוד ומציאות לחוד. הזמן חולף עובר, וכל ניסיונותיו להתקבל למשרה תורנית נחשקת עולים בתוהו. הוא שולח קורות חיים, מפעיל קשרים, מתנדב למילוי מקום - אך כל אלו לא הועילו. יום אחד הוא נתקל בסיפור באחד העלונים על כוחה של ההודאה לה', ובשעת ערב מאוחרת ישב בביתו, והרהר כי אולי אינו משקיע מספיק בהודאה לה' על כל הטובות שגמל עמו. באותו מעמד קיבל על עצמו כי מאותו יום ואילך - במשך 40 יום יאמר 'מזמור לתודה' בהתרגשות רבה ובכוונה גדולה, ויודה לה' בכל עת. כשגמלה בלבו ההחלטה, נשא עיניים מודות השמימה, ופתח בדברי הודאה נרגשים לה' על כל הטוב והחסד שגמל עמו מנעוריו. הוא הרגיש כי ההודאה ממלאת אותו בכוחות ועוצמות, וחש כי קיבל את ההחלטה הנכונה להשקיע מעתה ואילך יותר כוחות וזמן בהודאה לה'. ואז, הוציא פיתקא קטנה וכתב בה את השורות הבאות, תוך שהוא מפרט בדקדוק רב את מלוא בקשתו. וכך כתב: "ה'! תעזור שיציע לי משרת הוראה למשך שעות אחר הצהריים בישיבה קטנה, ומשרה נוספת לשעות לפני הצהריים במכינה לישיבה קטנה. והמשרות הללו שיציעו לי, יהיו כאן בארץ או בלונדון, כי אתה בווידאי יודע שיש סיבה אישית מיוחדת למה נראה שטוב לי לעבור ללונדון. ובין אם כן ובין אם שם, יציעו לי משכורת גבוהה ותהיה ברכה בכסף, ואם אעבור ללונדון כראוני - יסדרו לי שם את האזרחות, וכן דירה גדולה המרחיבה דעתי לאדם, קרוב למקום העבודה. ובאמת אקבל את המשרות הללו, ומעסיקיי ותלמידיי ייחוו ממני מאוד, ואזכה לגדול ולהתפתח ולהצליח בתחום, ולהצליח רבבות נפשות מישראל!". עד כאן הפתק, בתחתיתו חתם ידידי את שמו ואת תאריך הכתיבה - כ"ח באייר תשע"ח, הוא היום בו כל סדר יומו הפך ללהט אחד של תודה והודאה לה'. מדי יום הקדיש מספר דקות להודאה לה', עבר על כמה נקודות במסלול חייו והדגיש את התודה עליהן, והוסיף ואמר 'מזמור לתודה' בכוונה ובהתרגשות עמוקה. הוא הרגיש שדקות ההודאה הללו מחברות ומקשרות אותו עם בורא עולם ומעניקות לו כוחות, והאמין כי ההודאה זו תפתח לו את שערי שמים, אף שהטלפון המיוחל בושש מלבוא... ויהי ביום ה-39, והנה הוא מקבל שיחת טלפון. על הקו מנהל תלמוד תורה בבני ברק, המציע לו משרת מילוי מקום בכיתה, ומבקש ממנו את כתב היד להעברתו לבדיקה גרפולוגית לפני שיקבל את המשרה. חוות הדעת של הגרפולוג תמכה בעובדה כי האיש מתאים ומוכשר למשרה מסוג זה,

והמנהל שידרג את ההצעה למשרת הוראה קבועה בכיתה גבוהה. 'נו, גם זו ישועה לא קטנה' – הרהר ידידי כששמע את ההצעה, אף שבהחלט התאכזב. לא זו המשרה לה ציפה, בכל לבו קיווה לשמש במשרה תורנית-ישיבתית. מהעובדה שהבשורה הגיע ביום ה-39, הסיק ידידי כי זו הישועה לה הוא ראו, ולכן הביע הסכמה עקרונית לקבל את התפקיד, בתנאי שלא יקבל משרה טובה יותר בימים הקרובים... לא חלפו אלא שבועיים, והנה מתקשר אליו חבר נעורים המתגורר בלונדון, ומשוחח אתו על דא ועל הא. תוך כדי השיחה, סיפר ידידי כי הוצעה לו משרת הוראה בתלמוד תורה, והבדיקה הגרפולוגית איששה את ההשערה כי הוא מוכשר מאוד לתפקיד זה, עד שהוצע לו מיד להיכנס לתפקיד של קבע. "ואני עומד להתחיל בתפקיד הזה, למרות שהייתי מעדיף להיכנס ללמד בישיבה ולא בכיתה" – סיפר ידידי לפי תומו. כששמע החבר את הדברים הללו, מיד נזכר כי גיסו, המשמש כמנהל של ישיבה בלונדון, סיפר לו לא מזמן כי הוא מחפש מגיד-שיעור מוכשר. על אתר קשר החבר את הקצוות, והודיע לגיסו כי יש לו מועמד ראוי – אחד שעבר כבר בדיקת התאמה נדרשת ונמצא ראוי לתפקיד, וכדאי לשים עליו את היד לפני שייכנס למשרה קבועה בארץ... ואז, מקבל ידידי שיחת טלפון מלונדון, כשעל הקו מנהל הישיבה, גיסו של החבר. הוא מספר כי שמע עליו אינפורמציה חיובית וגם שמע כי הוצעה לו משרת קבע בישראל, והוא מבקש ממנו לבחון את האופציה לעבור ללונדון ולשמש כמגיד שיעור בישיבה, פשוט כך! כשמוע ידידי את הדברים הללו, לבו קפץ, רגשותיו סערו. עוד כמה שיחות של בירורים והתאמות, והנה נגלתה ישועת ה' במלוא יפעתה: בדיוק מה שביקש זה מה שקיבל – משרת הוראה בישיבה בלונדון, לפני הצהריים ואחר הצהריים, החל מחורף תשע"ט הבע"ט. ואם לא די בכך – כשנסע לשם לראיון עבודה ולבדיקת התנאים בשטח, הובהר לו כי מסדרים עבורו את האזרחות בעיר, וגם דירה ממש מול המוסד התורני בו הוא מתחיל ללמד! ליותר מזה לא יכול היה לצפות. בהתרגשות אין קץ הוציא את הפתק מכיסו, עבר על הרשימה וגילה כי אחת מהנה לא נעדרה. כל בקשותיו מולאו במלואן, אחת לאחת. התודה לא אכזבה גם הפעם, החיבור לה' באמצעות ההודאה הנרגשת היומיומית הביא את הישועה הנסכפת על כל מרכיביה, הוא זכה בהגשמת כל שאיפותיו כולן!

את הסיפור הזה, אותו שמעתי מפיו, כדאי מאוד לקחת לתשומת הלב. ההודאה לה' היא מפתח רב עוצמה, כוח יוצא דופן לפתוח בו שערי שמים. לא פעם זה קל, לפעמים זה נראה קשה, אך תמיד תמיד – בסופו של דבר ההודאה פותחת שערים, ומביאה בכנפיה ישועות! הבה אחים נתחזק בהודאה לה', מעומק הלב ומכל הלב. הבה נחדד את רגשות ההודאה בליבנו, הבה נאמץ אותן בכל הכוח. כך, בעזרת ה', ייפתחו לנו שערי שמים, וירעיף עלינו ה' טובה וברכה עד בלי די! [מתוך 'פניני פרשת השבוע'-הרב אשר קובלסקי]

שבת שובה

קְחוּ עִמָּכֶם דְּבָרִים וְשׁוּבוּ אֶל ה'... וְנִשְׁלַמָּה פָּרִים

שְׁפִתֵינוּ (הוֹשֵׁעַ י, ג)

הקב"ה יושב וממתין בזרועות פתוחות לשובם של בניו, יושב ומצפה לרגע שבו יחזרו אליו, יפשטו את מעטפת הגשמיות והחטא החוצצת בינם לבין, ויטהרו את לבם לעבדו באמת. אילו היו בני האדם חשים בציפייה שלו לקראת שובם באמת ובתמים – לא היו כה מתמהמהים בכך.

על מנת לקרב את הדברים ללב השתמש רבי משה פרידמן בסיפור הבא: היה זה כאשר בני זוג רוסים מבוגרים נגשו אליו לאחר הרצאה שמסר בישוב חילוני, ובקשו כי הואיל והרב מכיר את ה' מקרוב, הם מבקשים שיתפלל עליהם שימותו... "מדוע אבקש זאת?" – תהה הרב, ובתשובה פתחו בני הזוג וסיפרו לו את סיפור חייהם הכואב: שניהם היו פרטיזנים ביערות בתקופת מלחמת העולם השנייה, ולאחר שהסתיימה המלחמה עלו לארץ. קשיי הקליטה שלהם היו גדולים מאד, אך לבסוף, אחרי שעברו שבעה מדורי גיהנם, התמקמו, נישאו זה לזו ונולדו להם שתי בנות מצליחות ביותר... אחת מהן נסעה לארה"ב ופתחה לעצמה קריירה מזוהרת, השנייה נשארה בארץ וגם היא טיפסה בסולם ההצלחה. במשך שנים ארוכות אספו ההורים פרוטה לפרוטה, עד שהגיעו לסכום כסף לרכישת שני כרטיסי טיסה כדי לבקר את בתם שבארה"ב. "שהינו שם חודש ימים" – סיפרו בקול שבור – "ולבסוף ליוותה אותנו הבת לשדה התעופה ואמרה: 'אבא ואמא, אני רוצה לבקש מכם דבר אחד: נא למחוק את הכתובת שלי ואת מספר הטלפון שלי. אין לי כוח לעמוד איתכם בקשר... אני מרגישה שזה מפריע לקריירה שלי...'". "למה?" – ניסנו להבין, אבל היא לא סיפקה לנו שום הסבר, ורק חזרה על דבריה, ועמדה על כך שננתק איתה כל קשר. עלינו על המטוס, וכל הדרך ארצה בכינו. בעשר אצבעותינו גידלנו את הבת, וכעת, כאשר יכולים אנו לקבל ממנה מעט נחת, היא מודיעה לנו על ניתוק הקשרים... הדיילים הציעו לנו כדורי הרגעה, אבל אנו רצינו רק להתמוגג בדמעותינו... כשנחת המטוס, אספנו את שברי לבנו ומיהרנו לנסוע אל הבת השנייה. סיפרנו לה על הביקור ועל הנתק בינינו לבין הבת. הבת השנייה הגיבה:

'כך היא אמרה?', והטון שבו שאלה את השאלה הזו לא מצא חן בעינינו... ואכן עד מהרה, כשהמשיכה את דבריה, הבנו כי אשר יגורנו ממנו בא לנו – 'אני כבר מזמן רציתי לומר לכם את זה' – המשיכה – 'אבל אם היא כבר אמרה, אז הנה, גם אני אומרת את זה...'". "אין לנו אם כן עבור מה לחיות" – סיימו ההורים, ודמעות בצבצו בזוויות עיניהם – "לכן אנו מבקשים שתתפלל שנמות..." הרב פרידמן ביקש את מספרי הטלפון של הבנות על מנת לשוחח איתן בענין, אולם הרים את עינו אל ההורים ושאל: "אבל תאמרו לי – מדוע אתם רוצים שאני אבקש עבורכם? למה לא תתפללו ישירות לבורא העולם? תבקשו ממנו על בנותיכם, והוא, שהוא כל יכול, בוודאי יוכל להושיע!". "שבעים שנה לא עשינו זאת" – השיבו השניים – "האם עכשיו נתחיל?!"... "דוקא אתם" – השיב להם הרב פרידמן – "מבינים כי אפשר לעשות זאת! אתם, אשר מכירים מקרוב את תחושת הציפייה של אבא ואמא לקשר מהילדים שלהם, אשר מוכנים לעשות הכל כדי שבנותיכם ירצו אתכם, בוודאי תוכלו להבין את הציפייה של הקדוש ברוך הוא! במשך שבעים שנה הוא יושב ומצפה מכם לטלפון! הוא מחכה שתזכרו בו... הוא ממתין שתדברו ותבקשו, ואתם, המכירים את הצער הזה מקרוב, יכולים גם יכולים להתחיל כעת!..."

[מתוך 'להתעדן באהבתך']

וְשׁוּבוּ אֶל ה' (הוֹשֵׁעַ י, ג)

נמצאים אנו כעת בעשרת ימי תשובה, וכידוע שמצוות היום היא 'תשובה'. אבל אסור לשכוח שגם את מצוות התשובה צריך לעשות מתוך 'שמחה'. ויתירה מזו – מרן הגאון רבי **בן ציון אבא שאול** זצ"ל היה רגיל לומר שהמפתח לעשיית התשובה הוא ה'שמחה', שעל ידה מגיעים לתשובה שלימה. וכידוע שהוא עצמו היה מיוחד במידת ה'שמחה', ובפרט בתקופת הימים הנוראים היה מרבה לשמח אנשים ולומר להם – 'תראו מה זה הימים האלו שהקב"ה נתן לנו, כמה טוב הוא ה' שנתן לנו את הימים האלו לשוב בתשובה שלימה'. והיה מרבה להסביר שמי ששמח זה לבד כבר מביא אותו לשוב אל ה'.

[מתוך 'אורטיס לפרשת שבוע']

* * *

מסתבר שאם באמת נצליח לעשות את מצוות התשובה מתוך שמחה, אז היא תיתן את פירותיה כראוי למשך כל השנה. שהרי כך – קבלות והחלטות התשובה לא יהיו נתפסות בהרגשה הפנימית 'לעול', אלא בתור משהו נעים ושמח, ולא יהיו מודחקים במשך השנה בקרן זווית בירכתי הלב... ונראה שהדרך להגיע לידי שמחה במצוה זו היא ע"י התבוננות על כוחה של התשובה לשנות את מצבו של האדם מהקצה לקצה, והיאך מועילה היא להציל את נפשנו מדינה של גיהנם וכמוש"כ רבינו יונה בתחילת ספרו והרמב"ם בהל' תשובה (פ"ה). [פרפרת]

* * *

סיפר הגאון רבי **יעקב אדלשטיין** זצ"ל: פעם בא אלי אדם וביקש ממני שאבוא ללווייתו של חברו תושב רמת השרון. כיון שלמיטב ידיעתי הנפטר היה מגיע להתפלל בבית הכנסת אך ורק בימים הנוראים, על כן שאלתיו בפליאה: 'מדוע הנך מבקש זאת ממני, איך אני קשור אליו?'. השיב לי החבר: 'הנפטר הקפיד כל ימי חייו על מצוה אחת, ונס גדול קרה לו בזכות זה, בזכותה הוא ניצל ממוות!'. וזה סיפורו: הם, יהודים יוצאי עיר מסוימת בפולין, קבעו להתאסף מידי שבת אחר הצהריים ולהעלות זיכרונות. לפנות ערב הנפטר היה יוצא פעמים רבות החוצה מהחדר בו נפגשו וחוזר. פעם שאלתי אותו: 'לאן אתה יוצא, מדוע אתה יוצא מהחדר?'. ואז הוא השיב לי: 'שמע נא ידידי היקר, במלחמת העולם השנייה התנדבתי להילחם בגרמנים. במהלך המלחמה הספינה בה שהיתי נפגעה מטיל טורפדו וטבעה. אני הצלחתי למצוא קרש והחזקתי בו, אך לאחר כמה שעות תש כוחי, והרגשתי שעוד מעט קט אטבע. אמרתי לעצמי: 'ה', רחם עלי, אינני דתי ואני לא יכול לקבל על עצמי דברים גדולים, אבל אני מקבל על עצמי לא לעשן בשבת!'. לפתע אני רואה גלגל הצלה צף לידי, מיד עליתי עליו. כעבור זמן מטוס ימי שיצא לחפש ניצולים מטביעת הספינה, ראה אותי בגלל מחזירי האור של הגלגל והעלני על סיפוני, וכך ניצלתי. לכן אני יוצא החוצה לראות אם רואים כבר שלשה כוכבים, אם כבר יצאה שבת'. המשיך החבר וסיפר: "ואכן מיד כשהיה רואה שלשה כוכבים היה ממחר לביתו לעשן". אמר רבי יעקב: "אם כך אלך ללוותו ולהספידו, וכך לפרסם את סיפורו של אותו יהודי, ואת כוחה של קבלה כשמקפידים לקיימה".

* * *

נשוא סיפורנו בצעירותו היה ילד תל אביבי ממשפחת דתית, שעם השנים אט אט עזב את הדת, התחתן והקים משפחה. ראש השנה אחד החליט שהוא נוסע לנגב חומוס ביפו... תוך כדי עמידה ברמזור אדום הוא שומע מבית כנסת סמוך קולו של חזן כשהוא שר את ניגונו של הקדיש שלפני תפילת שמונה עשרה. הניגון נכנס בו חזק, והוא נזכר בבית אביו ואמו – מיד עשה פרסה, נסע לביתו שבראשון לציון והסתגר בביתו מספר ימים. משפחתו לא הבינה מה אירע לו ומה עובר עליו. במהלך הימים הללו הוא עשה חשבון נפש עם עצמו שבסופו החליט שהוא חוזר לבורא. כך הוא ואשתו חזרו בתשובה שלימה.

[מתוך 'נר לשולחן שבת']